

HOLÍKOVÁ

IVANA

MILÁNSKE VZPLANUTIE

Stačí jedna
iskra, aby
ste zhoreli...

Erítouky

Qvitouky

H
H
L
vana
olíková

ISBN 978-80-8254-150-5

Milánske vzplanutie

Epitovky

1. kapitola

„**N**edokážem tomu uveriť. Nemám ani štyridsať rokov a krachli mi všetky vzťahy, ktoré som mala. Teda dva. Ale boli to práve tie dva, o ktorých som si myslela, že budú trvať večne.“

„Ja viem. Chápem ťa, ver mi...“ chlácholivo som ju chytila za ruku. „Prešla som si tým a úprimne – ani neviem, čo ti poradiť.“

„Asi mi teraz žiadna rada nepomôže, Lei,“ vzdychla si nešťastne. „Ale ak ešte raz budem počuť, že čas vylieči všetky rany, naozaj niekomu ublížim.“

„To je síce najhoršia rada, akú môžeš počuť, ale je pravdivá,“ trochu som sa odvážila podpichnúť ju.

Jemne nadvihla kútiky úst, ale iba na stotinu sekundy.

Pretože vedela, že viem. Že som si to prežila. Síce to bolo trochu iné, môj exmanžel ma nepodvádzal verejne, ale aj tak – mali sme malé dieťa, a taký rozchod človeka poznamená.

„Idiot zasraný,“ zamrmlala si naštvane.

„To teda je,“ prikývla som.

„Debil sprostý,“ zanadávala si znova, akoby ma vôbec nevnímala.

Potrebovala to zo seba dostať von a ja som ju chápala. Prešla už fázou šoku a momentálne bola vo fáze hnevu. Z mojich skúseností je hnev najlepšie palivo a keď sa na to spätne pozerám, bolo to najlepšie obdobie z celého trúchlenia za rozpadnutým snom.

Potom príde smútok, ktorý na ňu padne ako ťažká deka, a každý nádych bude fyzicky bolieť. A potom...

Potom sa jedného dňa zobudí a nebude mať v hrudi pocit, že ju niekto dobodal. Zhlboka sa nadýchne a od srdca sa usmeje.

To bude deň nových začiatkov.

Som si však istá, že dovedy pretečie ešte veľa vody.

„O čo som prišla?“ ozval sa spoza mňa hlas domácej panej. Evy.

Na ňu a jej rodinu mala celá táto zápleтка tiež neblahý vplyv. Všetko ukazovalo na to, že práve Evin manžel Belo je tým neverníkom. Nakoniec však vysvitlo, že to bol Lukáš, Karlin partner a otec jej malého syna. Muž, s ktorým prvé roky žiarila šťastím a zdalo sa, že po náročnom rozvode konečne našla svoje šťastie.

Lenže rozprávky väčšinou nie sú skutočné. Znie to kruto? Možno. Ale ja už na rozprávky dávno neverím.

Neverím na princov, ktorí prídu a zachránia svoju milovanú a zostanú spolu až do konca života, večne usmiati a spokojní.

Na to som už príliš veľká. A príliš skúsená.

Skúšala som to. Samozrejme, aj ja som bola mladá a plná elánu a dôvery.

Ak ma však môj bývalý manžel niečo naučil, bolo to to, že nikomu netreba bezhranične dôverovať, jedine sebe. A že iba ja sama si môžem pomôcť dostať sa tam, kam chcem. Lebo ak sa budem spoliehať na iných, najmä na takzvané silnejšie pohlavie, veľmi kruto na to doplatím.

Nie že by som sa po našom ťažkom rozvode nesnažila. Veruže hej. Dopadlo to však znova zle a ja už odmietam vkladať svoju pohodu do rúk druhých. Najmä tých mužských.

„Haló, baby, ste v pohode?“ oslovila nás Eva znova, pretože sme obe zostali zamyslené. Karla asi

v duchu vymýšľala ďalšie nadávky, ja som prepadla spomienkam, až ma z nich striaslo.

„Nič, iba toľko, že Lukáš je debil zasraný,“ sucho poznamenala Karla.

„No, žiaľ, to nie je nič nové,“ povzdychla si hostiteľka a usadila sa k nám na terasu. V džbánke priniesla namiešaný farebný nápoj, pravdepodobne alkoholický. Nikam sme sa už autom nechystali, takže nám bolo jedno, čo pijeme. Hlavne nech je to osviežujúce a chutné.

„Ako je možné, že som to celý čas nevedela?“

„Ty si to už tušila...“ pripomenula jej Eva. „Ale je ťažké pripustiť si to, keď neexistuje dôkaz.“

„Ja som tá, ktorá nič nevedela, spomínaš si? A keď sa po rozchode prevalilo, koľko mladých pipieniek Milo prekotil, skoro prekotilo mňa,“ poznamenala som vecným tónom.

Od rozvodu s Milom ubehlo veľa rokov, takže ma to nerozčuľuje. Milo už nado mnou nemá absolútne žiadnu moc a postupom času sa z našich životov úplne vytratil, čo je pre nášho spoločného syna Marka absolútna výhra. Radšej absencia otca ako prítomnosť psychicky nevyrovnaného, narcistického manipulátora. Marko ho našťastie odhalil veľmi rýchlo. Občas sa objaví, občas si spomenie a zavolá, ale ich vzťah je už dávno naštrbený. Samozrejme, rešpektujem, že je to jeho otec, a trápi ma, že synovi chýba. Aj keď to nahlas nepovie, viem to.

„Hm, to je pravda...“ smutne odvetila. „Ja si neviem predstaviť, ako si to celé zvládla,“ prosebne na mňa pozrela.

„Tak isto ako ty,“ usmiala som sa na ňu. „Máme v sebe oveľa viac sily, ako si myslíme. A keď bojujeme zároveň aj za malé, nevinné stvorenie, bojujeme ako levica.“

Znova asi každá z nás zablúdila do sveta vlastných myšlienok, pretože sme zostali mĺkve. Medzi nami je málokedy ticho, ale teraz ho asi každá z nás potrebovala.

Karly mi je veľmi ľúto. Naozaj som jej priala obrovskú lásku a šťastie a keď otehotnela takmer zároveň s Evou, srdce mi skoro puklo od radosti. V ich životoch to bol úžasný zvrät, keď som na chvíľu odložila svoj večný skepticizmus a naozaj som začala veriť, že aj šťastné konce sa dejú a že sa im jeden takýto stal dokonca naraz.

Eva s Belom sa aj po rokoch ukázali ako pár, ktorý volám nesmrteľná dvojica. Kvôli Lukášovi a jeho aférke ich vzťah nabral menšie trhliny, ale som si istá, že o pár týždňov si na to ani nespomenú. Im to prosto vyjde, dala by som za to ruku do ohňa.

Na Lukášovi sa mi však od začiatku niečo nezдалo. Ako keď vás na človeku niečo neurčité irituje, ale ani po rokoch neviete prísť na to, čo to je. Asi som mala dobrú intuíciu, lebo spočiatku to hral dokonale. Potom ho asi táto hra na dokonalého partnera prestala baviť a spravil to, čo presne takíto slabosi robia – išiel inde. Do iného náručia. A čo je na tom

najlepšie, rovno do náručia novej a o dosť mladšej susedy Evy a Bela.

Už vieme, že to trvalo trochu dlhšie. Karla bohužiaľ už pozná všetky podrobnosti, ktoré by ani poznať nemala, ale ona tvrdila, že jej to pomôže zaceliť rany.

Ako inak, nepomohlo.

Ako by aj mohlo? Nikomu nepomôže poznať celú pravdu. Sú to len ďalšie dôvody, pre ktoré sa môže počas noci zožierať ešte viac.

Prvé dni boli, ako vždy, najhoršie. Nad vodou ju držal malý Lukáško, ale keď sa jeho otec objavil v byte aj so Sofiou a zahlásil, že mu prišla pomôcť baliť, Karle už úplne praskli nervy. Zavolala mi, aby som prišla po syna, a ja som sa k nej hnala rýchlosťou svetla. Chcela som zabrániť tomu, aby ich dieťa videlo to, o čom som bola presvedčená, že bude nasledovať.

Malého som zobrala, síce sa čudoval, ale deti v jeho veku nie je ťažké podplatiť. Vymenil si zopár slov so Sofiou, ktorá sedela na schodoch pred bytom, pretože Karla jej zakázala vojsť dnu. Našťastie byt patril jej, takže Lukáš proti tomu nemohol nič namietat.

Po našom odchode sa to však spustilo. Karla tvrdila, že dostala takmer amok, čo by som jej aj verila. Niekoľko dní v sebe zbierala hnev, ktorý musel ísť von, a, povedzme si úprimne, keď sa Lukáš aj s milenkou zjavili na prahu dverí jej bytu, dal jej ideálnu príležitosť vyburit' sa. Vraj lietali taniere, vankúše,

kreslo, oblečenie a dokonca aj jeho počítač. Ten dopadol najhoršie, ale Karlu to absolútne nemrzelo. „Nech mu tá jeho zbohatlíčka umelkyňa kúpi nový,“ povedala mi potom do telefónu posmešne. Aspoň malý pocit víťazstva.

Najhoršie zistenie však bolo, že Lukáš so Sofiou sa chcú usadiť v našom meste, nie v jej toskánskom domčeku, ako sme predpokladali. Táto nová informácia ju úplne položila a vedela som, že existuje iba jediná možnosť, ako prežije najbližšie týždne.

Zavolala som Eve, opísala jej celú situáciu a za pár minút sme boli dohodnuté na tom, že sa o Karlu postará. Jej som navrhla, že najlepšie bude na istý čas zatvoriť salón, zbalit' seba aj Lukáška a odísť si liečiť srdce do krásneho prostredia toskánskych viníc.

Ani sekundu neváhala, bola už taká hotová, že by odišla aj na kraj sveta, len aby na chvíľu odišla z tohto trápenia. Letenky sme kúpili veľmi rýchlo a výhodne a o dva dni sme už pristávali vo Florencii. Karla s malým na neurčito, ja iba na týždeň, keďže práca mi to na dlhšie nedovolila.

Nevadí, aj tak som potrebovala trocha priestoru. A prekvapivo – kvôli chlapovi.

2. kapitola

Určite som nebola zaľúbená, na to som už naozaj asi stará. A ani som nezmenila svoje uvažovanie o chlapoch, len som podľahla chvíľkovému poblúzneniu.

Kamarátky sa vypytovali, to je jasné. Volala mi preto aj Agáta, ktorá síce s nami kvôli svojim štyrom deťom necestuje hore-dole, ale pravidelne ju udržiavame v obraze.

Lenže nikomu som nič nepovedala, všetko som vždy zahovorila a zmenila tému.

Asi kvôli hanbe? Je to možné.

I keď ony tri by ma nikdy nesúdili. Vedia, že si všetko veľmi dobre premyslím a potom konám... Aj keď toto som až tak do konca nedomyslela.

Deň pred odletom som Mirovi napísala, že zachraňujem kamarátku a odchádzam na týždeň do Talianska. Bol prekvapený, ale vedel, že mi nemôže nič vyčítať ani ma zahrnúť otázkami. Aj keď som si istá, že práve to chcel... Nič konkrétne sme si nesľúbili, ale od začiatku nad nami viseli otázky. Témy, ktoré sme naschvál nerozoberali, a problémy, o ktorých sme sa účelovo nerozprávali. Asi sme si mysleli, že ak ich nevypovieme nahlas, nebude ich treba riešiť.

Mýlili sme sa.

Veľmi.

A práve teraz sa začína situácia zamotávať a namiesto toho, aby som sa k tomu postavila čelom, utekám s výhovorkou, že pomáham kamarátke.

Lenže asi to teraz len nechcem riešiť.

Viem, že to nie je láska. Teraz. Možno by mohla byť, ale...

Toľko „ale“ som vo svojom živote ešte nezažila.

A urobila som dobre. Boli sme tu už druhý deň a na Mira som si spomenula iba vtedy, keď mi sám napísal. Jeho existenciu som potlačila niekam do úzadia, občas som mu odpísala, občas nie. Určite vycítil, že sa niečo deje, lebo jeho správy zneli na-

liehavejšie a ozýval sa oveľa častejšie, ako bývalo zvykom.

Prišiel o svoju hračku a chcel ju späť.

